

KMV • KMV • KMV • KMV • KMV • KMV • KMV • KMV • KMV • KMV • KMV

MARAD A RÉGIBEN

– Sajnos nem tudtunk eleget tenni középiskolásaink tavalyi kérésének: a vetélkedő döntőjének részvevőit nem áll módunkban közös fedél alatt elszállásolni, mint ahogy azt ígértük – közölte nekünk **KOSZORÚS KLÁRA**, a becsei verseny szervezője, a SZISZ községi választmányának titkárnője. – Nincs pénzünk az autóbuszra, a teljes ellátásra. Eppen ezért úgy döntöttünk, hogy minden marad a régi-ben; az elszállásolást úgy oldjuk meg, mint tavaly.

– *A vendégszeretettel nem volt eddig semmi baj.*

– De ifjú vendégeink annál több gondot okoztak. Nekünk mint a vetélkedő szervezőinek tudnunk kell azt, hogy hány fiatal elszállásolásáról kell gondoskodnunk a döntő idején. Mert senki sem szeret hiába várakozni a vendégre. Eppen ezért arra kérjük a háromnapos döntő részvevőit, hogy amennyiben nem igénylik éjszakai elszállásolásukat, jelezzék azt nekünk. Telefonszámom a következő: (021) 812-225. ●

A KÉPZŐMŰVÉSZETI VETÉLKEDŐ GYŐZTESEI

*helyes Nyíró
1989. IV. 12.*

Az idei képzőművészeti vetélkedő elég népszerű volt középiskolásaink körében, noha a pályamunkák színvonala elmarad a tavalyitól. Tizenhét középiskolás munkáját (rajz, festmény, dombormű, fotó, képvers) értékelte a bírálóbizottság (Csérnik Attila, Lengyel László, Tari István). Döntésük értelmében négy egyenrangú díjat osztottak ki. A XXIII. KMV képzőművészeti versenyágának díjazottjai:

Alfásy Szilveszter (Svetozar Markovič Középiskola, Szabadka)

Szabó Benke Róbert (Karlócai Gimnázium)

Roszovits Izabella (topolyai középiskola)

Szabó Palócz Attila (zentai középiskola)

A képzőművészeti vetélkedőre érkezett legsikeresebb pályamunkákból április 14-én (pénteken) az előadóművészeti vetélkedő szünetében kiállítás nyílik. Ez a tárlat vasárnap zárul, és megtekinthető a döntő idején a becsei Művelődési Ház előcsarnokában. ●

KMV – MŰFORDÍTÓI KATEGÓRIA

TÖBB NYELVRŐL – TÖBB NYELVRE

A Középiskolások Művészeti Vetélkedőjének műfordítói kategóriájában a zsűri – **dr. Dobrenoc Mária, Vickó Árpád** és **Fenyvesi Ottó** – értékelése alapján a következő helyezések alakultak ki:

I. díj – **Szabó Benke Róbert** – szerbhorvátból fordította magyarra Miroslav Antić Besmrtna pesma (Az öröklét szövege) című költeményét.

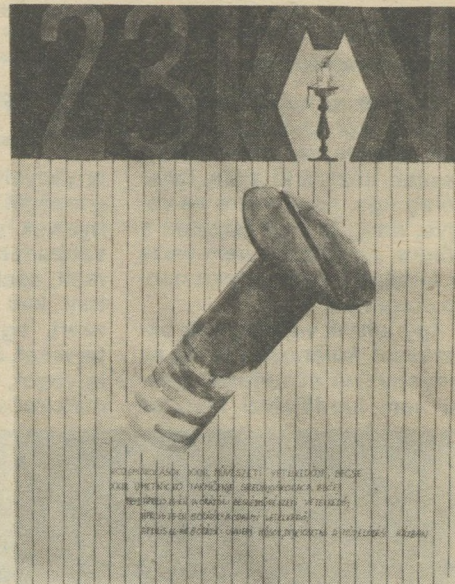
II. díj – **Recskó Diana** – angolról fordította magyarra George Orwell The animal farm, illetve Állatfarm című regényének egy részletét.

III. díj – **Szabó Anikó** – németből fordította magyarra Wolfgang Borchert Nachts schlafen die Ratten doch, illetve Éjjel még a patkányok is alszanak című rövid prózáját.

A zsűri és szerkesztőségünk örömmel üdvözölte a magyarról szerbhorvátra való fordítási kísérleteket is. **Igor Ušumović** Gion Nándor Sortúz egy feketé bivalyért c. prózáját, **Bakos Zoltán** pedig József Attila Szegényember című versét ültette át szerbhorvát nyelvre. Mindkét résztvevő külön dicséretben részesült.

A zsűri ugyancsak kiemelte **Hajdú Ágnes** fordítását. Kár, hogy nehéz, a jogi nyelv kifejezéseivel teletűzdelt német nyelvű szöveget választotta (Martin Walser: Fingerübungen eines Mörders). **Simonyi Ildikó** fordítása (Borisav Stankovič: Zadušnica) is figyelmet érdemel.

Összegzésül a felsorolt munkákról: a résztvevők a nyelvhelyesség rovására, szolgálai módon követve az eredetit ültették át az idegen nyelvű szövegeket magyarra. ●

A vetélkedő díjnyertes plakátja

A PLAKÁT PÁLYÁZAT EREDMÉNYE

Szerkesztőségünk szokásához híven az idén is plakátpályázatot hirdetett. Plakátpályázatunk sajnos nem volt népszerű középiskolásaink körében, ennek ellenére mégis találtunk használható pályamunkát. A becsei vetélkedő plakátját **Karácsonyi Attila** (Svetozar Markovič Középiskola, Szabadka) rajza díszíti, ő tehát az idei plakátpályázat győztese. ●

A vetélkedő kítűzője

A PÉLMONOSTORI GYŐZTESEK

A pélmonostori körzetben is megtartották a KMV körzeti versenyt.

Versmondásban **Farkas Mónika** jeleskedett, a legjobb prózamondó **Faragó Ágnes**; **Szabó Ferenc** novellájával, **Szórádi Lídia** pedig verseivel jutott be a becsei vetélkedő döntőjébe. ●

Spitzer Éva

Nem az az igazi, amikor az ember alól kirántják a széket, hanem az, amikor szépen lassan húzzák ki alóla, lehetőleg úgy, hogy észre se vegye, amíg le nem huppant a földre, és földhöz nem verte a fenekét – csak éppen nem jó dolgában.

Így állunk valahogy az oktatással, különösen pedig az anyanyelvű oktatással. Senki sem kérdőjelezi meg az

KÉT (ÉS TÖBB) SZÉK KÖZÖTT

anyanyelvű iskolák szükségességét, a kisebbségi nyelvek használatának és továbbadásának hivatalos formáit, csak éppen ésszerűsíteni kell az oktatási rendszert, egységesíteni a tanterveket, összehívni a tananyagot, megismerni egymás irodalmát, még akkor is,

ha saját irodalmunkról alkotott tudásunk hézagos, sőt lyukas marad. Pedig ki lehet, ki vallhatja teljes embernek magát, ha nem beszél jól és tisztán az anyanyelvét, ha nem ismeri saját kultúráját, saját történelmét, irodalmát?! Milyen alapon ismerheti meg akkor a többi nyelvet, történelmet, irodalmat, kultúrát, a többi embert?

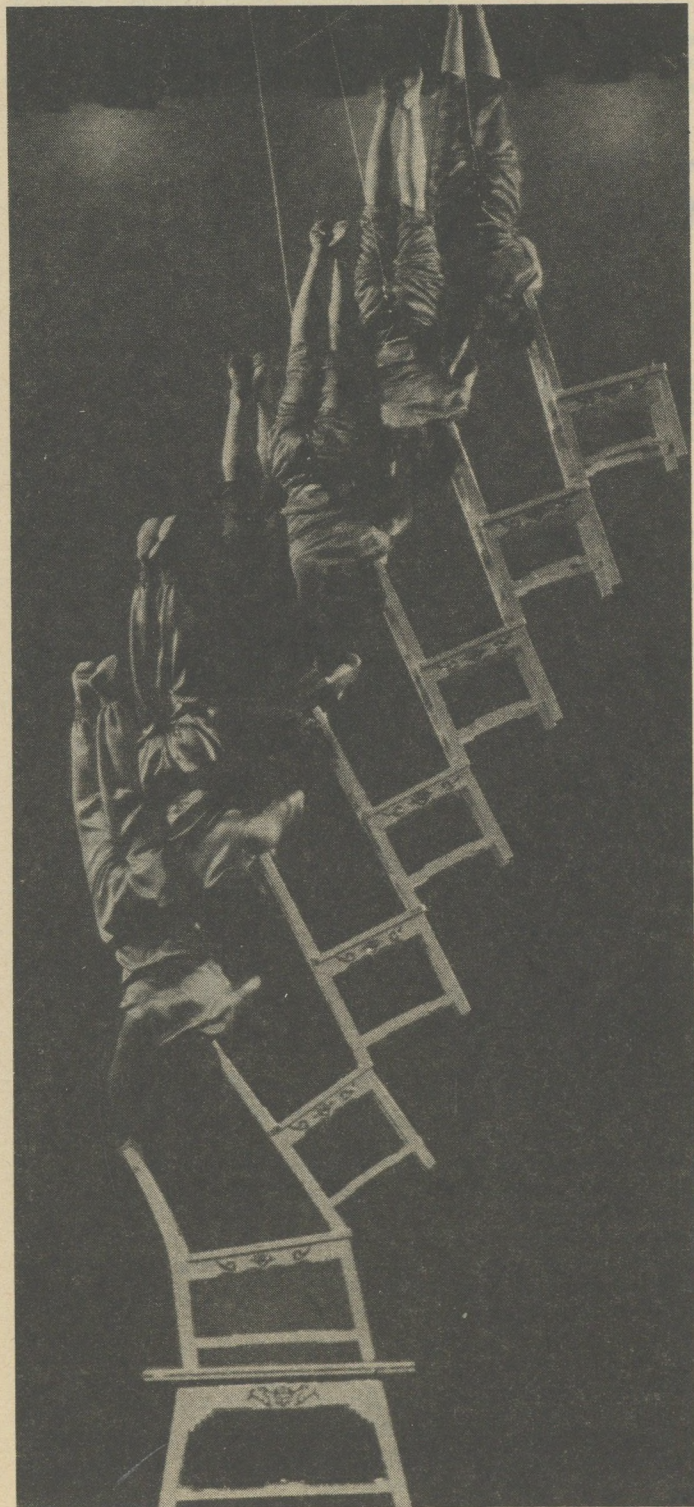
Az iskolareform első és második lépése jól belenyírt a nemzetiségi nyelvű oktatásba. Gyakorlatilag kivihetlenné vált a középiskolákban olyan osztályok megnyitása, amelyekbe megfelelő számú nemzetiségi tanuló jelentkezett volna, hiszen természetes hogy nem akart minden magyarul, szlovákul vagy ruszinul beszélő gyerek ács, esztergályos, fordító vagy népnevelő lenni. Érdeklődésének megfelelően iratkozhatott arra a szakra, amelyre vágyott, de azt is vállalnia kellett, hogy nem folytathatta anyanyelvén a tanulást. Mindez nem okozna különösebb gondot, ha ezzel együtt nem szakadna meg az iskola által szavatolt kulturális kapcsolata is saját nyelvi kultúrájával. Mert, ne áltassuk magunkat, nem mindenkiben teng túl a nemzetiségi öntudat, a saját kultúrája iránti érdeklődés. Különösen ifjúkorban, amikor az ember a legfogékonyabb, fontos az oktatási-nevelési rendszer közreműködése, hatása, befolyása. Nem árt, ha a tanár könyvet ad a gyerek kezébe, ha színházba invitálja, kiállításra vezet, múzeumba látogat el vele. És ez nemcsak az anyanyelvi kultúra megismerésére vonatkozik. Az iskola tehát nélkülözhetetlen láncszem a szocializációs folyamatban, amelynek elmaradhatatlan része az anyanyelvi kultúra megismerése is.

Ezen a ponton tehát egyáltalán nem mellékes, hogy ki és hogyan tanítja a gyereket az iskolában az általános iskola alsó osztályaitól kezdve egészen a felsőoktatási intézményekig. A tanárképzés – és ez korántsem csak a nemzetiségi oktatásban lényeges – döntően meghatározza az ifjú nemzedékek be-

illeszkedését a társadalomba. Ha tönkretesszük a tanári kádereket, akkor tönkretettük gyermekeinket is, és habár fellengzősen hangzik, de tönkretettük az ország jövőjének zálogát is. A nemzeti-ségi nyelven való oktatásban hatványozottan jelenváló ez a kérdés, hiszen természetes, hogy például a magyar nyelven tanító tanítók, tanárok képzése ott zajlik, ahol nagyobb számú nemzetiségi közösség él, ahol tehát igény és lehetőség van erre, hogy a szükségességét ne is említsük.

Kétségtelen, hogy a gazdasági és a társadalmi tevékenységekben végbemenő racionalizációs folyamatnak van értelme, sőt elmaradhatatlan velejárója a reformtörrekvéseknek. Így az oktatási intézmények számának, a beiratkozó diákok számának a megszigorítását takarékosági és ésszerűsítési célokból csak üdvözölni lehet. Arról ebben a pillanatban talán nem is érdemes vitatkozni, hogy egyáltalán hogy került sor a kapacitások megduplázására, sőt megsokszorozására. Azt viszont igenis szóvá kell tenni, hogy a túlhajszolt ésszerűsítésben, úgy tűnik, bekövetkezik az, amire már nemegyszer volt példa, hogy a fürdővízzel együtt kiöntjük a gyereket is. Konkrét esetben a tartományi pedagógiai akadémiák számának ésszerűsítése közben a fölös intézményekkel együtt nehogy kilódítsák a nemzetiségi nyelvű tanítóképzést, tanárnevelést is. Abban ugyanis, hogy a bejáródott szabadkai magyar nyelvű tanítóképzést felszámolják és valahol másutt, ahol éppen meghagyják a pedagógiai akadémiát, újrateremtsek minden föltételt, semmi ésszerűség, semmi racionalitás sincs.

Persze az is biztos, hogy nem ez volt és lesz az első, sem az utolsó olyan „racionalizáció”, amely a ráció – alapvetően pedig a szakmai hozzáállás – alapvető gondolatát nélkülözi. Kérdés azonban, hogy a változásra érett társadalmi-gazdasági helyzetben, ugyanolyan szótlanul hagyhatjuk-e ezeket a jelenségeket, mint eddig tettük pusztán politikai lojalitásból, vagy pedig szavatolt jogainkra és a rációra hivatkozva szóvá tesszük-e érdekeinket?! ●

KÉPES IFJÚSÁG

Alapító: a Vajdasági Szocialista Ifjúsági Szövetség Tartományi Választmánya
Kiadja a Forum LKNYM
Vezérigazgató:
Bányai János
Készül a Forum nyomdájában

Fő- és felelős szerkesztő:
Spitzer Éva

Műszaki szerkesztő:
Krábesz Gréta

A szerkesztőség tagjai: Csipak Angéla, Dezső János, Kis Endre, Szabó Angéla, Tari István, Tóth Klára
Ács Zita (titkárnő)

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Újvidék, Vojvoda Mišić u. 1/III.
Telefon: (021) 611-300, 56-693

A Képes Ifjúság megjelenik minden szerdán
Ára: 1000 dinár

Egyévi előfizetés belföldön 34 200, külföldön 68 400 dinár
Félévi előfizetés belföldön 17 100, külföldön 34 200 dinár
Folyószámla: 65700-601-14861

Lapterjesztő és Áruforgalmazó TMSZ
Magyarországon terjeszti a Magyar Posta
Előfizethető a Posta Központi Hírlap Irodánál
(Budapest VII., Lövölde tér 7.), valamint bármely postahivatalnál, közvetlenül vagy átutalással a PKH 215000-96162 pénzforgalmi számlára

A Lapkiadó Tanács tagjai: Vesna Radenković (elnök), Csehák Gyöngyi, Cserepes István, Egeresi Sándor, Ferenc József, Garai László, Kaszás Angéla, Laták István, Moldvay Ottó, Sárkány Aleksandar, Szabó Angéla, Szakács Nándor, Szemerédi Éva, Vreckó Valéria

EX LIBRIS

AZ ELME GYAKORLÓTERE

TEMERINI CSILLAGOK

PARÉSZAGGATÁS HELYETT

LEPIPÁLTA A KÖZÉPISKOLÁSOKAT

NEMCSAK A SZEGÉNYEK KINCSE

KMV KMV KMV KMV KMV KMV KMV KMV KMV

A Középiskolások XXIII. Művészeti Vetélkedőjéről olvashatók a 4., 5., 6., valamint a 14-től a 22-ig oldalgig!

KMV KMV KMV KMV KMV KMV KMV KMV KMV